

UCU YANIK MEKTUPLAR/1

Hasret iki ucu yanık mektup, vuslat gözün incileri.

Söz dilin altında olgunlaşmadan mana kazanmaz. Akıl sözü tartıya vurmazsa; dil, bazen sınanmamış ustura olur, hem kendini hem muhatabını kanatır.

Sana bu yaştan sonra söz tartmasını öğretecek değilim. Bazı kelimeler Urfa çiğ köftesi gibi bol isotlu olur, önce büyük dili, sonra küçük dili dağlayarak geçer. Acıya da tatlıya da gereksinim duyan insanoğlu her ikisinden de vazgeçemez.

Saçlarını gecenin taradığından yakınıyor, yanında olmamı istiyorsun. Ne zaman döşevine baktın da beni bulamadın? Ne zaman kendinden uzaklara çıktığında yanımda olduğunu unuttun? Sesimi duymak istediğinde dudaklarını mı mühürledim. Gözünü yumduğunda gönül göğünde, açtığında hayalimle karşımda olmadım mı?

Yangından mal kaçırıyor, depremden ev mi kurtarıyoruz da ikide bir pür telaşla ne yapacağını şaşırıyor. Yoksa üstümüzde gök uçuyor, altımızda yer kayıyor da birbirimizi nasıl bulacağımıza mı kaygılanıyorsun? Kaygıların boşa desem güler geçersin değil mi?

Evet kaygıların boşu boşuna.

Kalu-belada (ruhların yaratıldığında) birbirleriyle tanışan insanlar, dünyada da karşılaşınca neden hayrete düşerler?

Ötede karşılaştıklarında “seni bir yerlerden gözüm ısıyor” dememek için.

Hani sana bir senaryodan bahsetmişim, al işte o filmin bir bölümünü çekiyoruz.

Bazı geceler elbette gözünü uyku tutmayacak, çünkü filmin en küçük enstantanesi bile tekrar çekilmeyeceğinden türlü zorluklarla karşılaşmayı göze almak durumundayız.

Belki de bu filmin en heyecanlı bölümünde birimizden birisi ölecek. Bundan mı korkuyorsun? Hangi Şirin, Ferhat’a öldü, hangi Leyla, Mecnun’a çölde kayboldu der. Ya da böyle söylemeye dilleri varır mı? Bir kere dağa her külünk vuran ustanın kuşağını Ferhat bağlamış, çölde yapayalnız kalan çöloğlunun gecelerinde uçan dua kuşları Mecnun’un avuçlarından havalanmıştır. Arzu, nasıl arzulanmış, Kamber nasıl Arzu’yu kambur gibi sinesinde taşımış, Tahir, nasıl tertemiz kalmış, Zühre nasıl gecelerimizi aydınlatmış, bütün bunları bilmiyormuş gibi sazı boynuna asıp aşıklık taslaman beni çileden çıkarmaya yetiyor da artıyor. Bütün bu anlattıklarım “tarihte kaldı” diyorsan kırgınlığımı ikiye katlayabilirsin. Hem bizde “tarih tekerrürden ibarettir” derler. Tarihin tekerrür etmeyeceğine biz karar veremeyiz. Kavuşmak nihai hedeftir. Ama nerede, ne zaman, göğün altında mı, yerin altında mı orasını Allah bilir. Bizim görevimiz kavuşmak için gereğinden fazla çabayla ne yaptığımızı bilmeyecek kadar “olur-olmazlar”ları aklın terazisinde tartmayacağız.

Uykumuz mu geldi gidip yatacağız, sabah gökleri ezan mı vurdu, kalkıp yakaracağız, uçuracağız birbirimize dua kuşlarımızı.

Sen uykunun kollarında yatarken ben seninleyim, ben uyuduğum zaman sen benimlesin. Bunu da nereden çıkardığımı mı soruyorsun: Al işte ben sana bu satırları yazarken saatin sahur vaktine doğru ilerliyor. Ha çaldı çalacak. Ben mektubu bitirene kadar çalmasın da sözümü yememiş olayım. Ben sahur hazırlıkları yaparken sen sabah namazını kılmış tatil uykusuna yatmış olacaksın değil mi? Ben yattığımda, sen uyanacaksın. Allah’ın lütfünü bizzat görüyorsun değil mi!

Bana bir daha korkularından bahsetme. Korkuyorsan yüreğini neden taşıyorsun. Yürek taşıyorsan insansın.

Hasreti kenger sakızı gibi ağzında çiğniyorsun. Tek sermayemizin hasret olduğunu bilmiyor musun? Akşam sabah “öf-püf” diye sızlanarak sermayeyi kediye yüklememizi mi istiyorsun. Neredeyse merakından içime düşeceksin, ‘Allah’ın izni ile kavuşacağız.’ demeye dilin varmıyor mu?

Senden özellikle istirhamım ara sıra dua kuşlarından gözyaşlarını esirgememen. Gökyüzünde birbirine katışan kuşların sahiplerini gören Allah, dualarımıza icabet edecek ve sevdirecek birbirimizi kendisinden dolayı...

UCU YANIK MEKTUPLAR/2

İnsan bazen değerli bir eşyasını evinin neresine saklayacağını bilemez, kendinde saklasa olmaz, bir yere saklasa olmaz.

De söyle ben seni nereye saklayayım?

İçinden gülümseyerek “beni kendine saklamasını bilmiyor musun a beyim” diyorsun değil mi? Bu gönül evinde seni saklayacağım bir yer biliyorsan söyle de oraya saklayayım.

Günlerimin nasıl geçtiğini merak ediyorsan boşuna meraklanıyorsun. Senin günlerin nasıl geçiyorsa benim günlerim de öyle geçiyor. İnanmıyorsan günlerimizi yan yana koy, hangi gün senin hangisi benim seçemeyeceksin.

Allah hiçbir insana kaldıramayacağı yükü yüklemez. Bir kere buna iman etmemiz gerekir. Eğri oturup doğru konuşalım. Sen ve ben birbirimize bakarak konuşabileceğimiz ayrı milletlerden olabilirdik. Birbirimizin hali pür melalini ancak gözlerimiz anlayabilirdi. Sen Filistin’de, Kerkük’de her gün ölüm korkusuyla yaşayan birisi, ben canından bir parçadan haber alabilmek için aklına bile gelmeyecek yöntemlere başvurabilirdim. Ya birbirimize kavuşma hayali, hayal sınırlarımızın bile dışına çıkardı.

İçini yazıya dökabiliyor, sesini kulağıma fısıldıyorsun bu yetmez mi? Biz de bir ata sözü var: “Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur” diye.

Cancağımız, biz dükkânımızı sabır çarşısına açtık, elbette müşterimiz akli başında düşünceler olacak, ayağı yere basan kelimelerle alışveriş yapacağız.

Gündüz hayal, gece düş kapılarında dolaşacağız. Gezerken birbirimizin yanında, uyurken birbirimizin başucunda birbirimizi bekleye bekleye bu sevdayı olgunlaştıracamız. Sonumuz ne olur orasını bilmiyorum. Ama biliyorum ki kalbimiz bir saatin akrep ve yelkovanı gibi birbirimiz için tik tak tik tak atacak. Yine biliyorum ki birimizin kalbi durursa diğerimizin kalbi bir işe yaramayacak.

Allah kalu belada insanın yüreğine attığı tohumu ayrı memleketlerde de olsa nasıl yeşertiyormuş buna şahit olduk. Biz bu gül tohumunun önce fidan daha sonra gül ağacı olması için çabalayıp durmuyor muyuz? Fidanımızı zaman zaman gözyaşlarımızla sulayacağız çünkü buna mecburuz.

Bazı kelimeler yüreğini kanatıyor değil mi? Ne yapalım, hayatın gerçeği bu. Bazı kelimeler yüreğimizi kanatların üzerine yatırıp uçurur, bazıları da harakiri* yaptırır. Ama hayat her şeye rağmen devam ediyor değil mi?

Evet hayat her şeye rağmen devam edecek, acısıyla tatlısıyla bu hayatı yaşamak zorundayız. Öyle kolayına pes etmek yok. Hayattan intikam almak diye bir seçeneğimiz de yok. Çünkü hayat biziz, biz bizden nasıl intikam alabiliriz.

Arabesk bir hayat tarzını hiçbir zaman benimsemedin. Dağılacağım zaman Allah’dan yardım diledim. İçimin dağlarına çıktım, bir türkü tutturdum, başımdaki efsar bulutları dağıldı. Kendi yağmurumla ıslanarak kendime döndüm. Bak yineliyorum; ara sıra kendi yağmurunla ıslanmaya bak, gerçekten rahatlayacaksın.

Cancağızım bazen dellenecek gibi oluyorsun değil mi? Bak bu iyi. Böylece aklın kıymetini bilmiş oluyorsun. Bundan daha büyük nimet var mı? Dellenecek gibi olduğun zamanlarda estağfur tövbe de, git bir abdest al, gerekiyorsa iki rekat namaz kıl. Bak bakalım aklın nasıl yerine gelecek ve ayakları yere basan düşüncelerle kalbimin ziline dokunacaksın.

Kalbimin ziline dokundun mu?

Evet tokundum.
 İçerde kimse var mı?
 Bilmirem
 Ne bilirsen?
 Ne yi ne bilirem?
 Yani sen içerde değil misin?
 Hangi içerde?
 Kalbimin içinde.
 Ya men hardayım?
 Yok har da değil yar dasın.
 Hangi yarda?
 O yar da.
 O yar da kim?
 Orasını da sen deyeceksin?

Hayatım, biraz gerginliğini alayım dedim, birbirimizle konuşmaya çalıştık. Ne yapalım şimdilik böyle bazen kendi kendimizle, bazen birbirimizin hayaliyle konuşacağız. Ama kanımızın sütümüzün emri dışına da asla çıkmayacağız.

Biliyorum, her gece özün kabaran bir deniz, bazen içindekileri kıyıları çarpıyor, bazen da kıyılarında ne varsa alıp içinin derinliklerine çekiyorsun.

Cancağızım biz maratoncuyuz yani uzun koşucu. Daha ilk bin metrede nefesimiz tıkanacak, kendimizi yarışın dışına atacakmış gibi rahatsızlık emareleri taşımaya başladık. Daha yeni Bismillah dedik. Elbette ilk etapta zorlanacağız, ama ilerleyen zamanlarda daha tempolu koşarak nefesimizi ve kendimizi tüketmeden koşacağız. Arkadan gelen bizi geçecek diye korkuyorsan boşuna korkuyorsun. Çünkü arkamızda kimse yok. Biz birbirimizle yarışıyoruz. Ara sıra bir yerlerde soluklanacağız, bir türkü yakıp ısınacağız, bir of çekip önümüzdeki dağlara Ferhat'ın Şirin'in nefesini üfleyeceğiz. Unutma ki yolda başımıza bir kaza gelirse bir başkası acımayacak, yine birbirimizin acısını birbirimiz duyacağız.

Kalbimizde başlayan bu kalkış noktası, birbirimizi aynelyakin görmeye başladığımız ve soluklarımızı birbirimizin yüzünde, kalplerimizin bir kelepçe gibi birbirine geçtiği anda finiş göğüsleyeceğiz. Zor bir yarış değil mi? Allah'ın izni ile zoru başaracağız. Sabır, sükunet ve dua, yüzümüzün aklıyla bu yarışı kazanmamıza yetecektir inşallah.

Cancağızım bir ipek böceğini düşün; önce yumurta, sonra tırtıl ve sabırla kozayı örme meşgalesinden sonra tırtıl ördüğü kozanın içinde kelebek olarak çıkıyor ve yumurtalarını döktükten sonra dünyaya gözlerini kapıyor. Biz daha tırtıl olacağız, kozamızı örmeye başlayacağız, kozanın içine gireceğiz, kozadan kelebek olarak çıkacağız, yumurtalarımızı bırakacağız ve Allah izin verirse öbür dünyada tekrar buluşmak için uykuya dalacağız.

Ah canım, düşüncelerinin cendereye alındığını biliyorum. İnsansak sıkıntılara göğüs gereceğiz, selamete çıkmak elbette kolay olmayacak.

Adem ile Havva annemizi düşün, cennetten kovulduklarında birbirlerini bulana kadar ne sıkıntılar çekmişlerdir. Birbirlerinin izlerini kaybetmişler, birbirlerini bulmak için sadece Allah'a yalvarmışlar. Allah'da onların dileklerini kabul edip tekrar birleştirmiş ve biz de böylece yalan dünya meskenine düşmüşüz. Allah hiç kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemeyemiştik. Takdiri ilahi diye bir şey var. O neyi takdir ederse o olur. Biz sadece içimizden geçenleri birbirimizden beklediğimizden yeise kapılıyoruz. Bir kere Allah'dan ne istersen Allah onu verir. Israrla şerri mi istiyorsun, şerri, sevgiyi mi istiyorsun sevgiyi, vuslatı mı istiyorsun vuslatı verir. Buna inancımız tam olduğu zaman hayatımız kalbimiz gibi işliyor demektir.

Cancağızım şu anda sana bu satırları yazmaya başladığım zamanda kendini gecenin kollarına atıp hayalimle biraz hasbihal ettikten sonra uyuyacaksın. Ben geceni beklemeye devam edeceğim. Sen de benim beklediğimin farkına varıp benim ağzımla:

*Geceyi üstümü bir yorgan gibi
Örtüp gidiyorsun uykum gelmiyor diyebilirsin.
İstersen senin ağzından kendime bir dörtlükle iyi geceler dedirteyim:
Hasretini bu sinemde saklarım
Gözüm yumar hayalini koklarım
Uyanınca sağ yanımı yoklarım
Yokluğuna dayanamam Tayyibim*

Nasıl şiirini beğendin mi? Ben beğendim. Daha iyisini yazarsan da bu senin paşa gönlüne kalmış.

Sabır, sükûnet ve sadakatle yüreğimizin meydanına doğru yürüyeceğiz.

Yürüyüşümüz hayatımızı anlamlandırırın.

Kal sağlıklıkla.

**Japonların bıçağı karınlarına batırıp bıçağı döndererek ölüm acısının tadına vardıkları intihar şekli.*

UCU YANIK MEKTUPLAR/3

Ey can, ne zaman vaktine misafir olsam, akılla gönül yolları arasındaki tali yollara saparak ya beni dinliyormuş gibi yapıyorsun ya da aklından geçenleri dinlemek ve anlayabilmek için yoğun çaba sarf ediyorsun. Bir insan bu kadar imtihana tabi mi tutulur? Maksadın üzüm yemek mi bağcıyı dövmek mi bir anlayabilsem ona göre hareket edeceğim.

Cancağızım hem senaryoyu kendin yazıp hem de bana dikte ettirmeye mi çalışıyorsun. Benden istediğini tam manasıyla bir öğrenebilsem hem sen rahatlayacaksın hem de ben rahat nefes almış olacağım. Allah aşkına benden istediğini lütfen bütün ayrıntılarıyla yaz ki dilim döndüğünce isteklerine cevap vereyim ve ondan sonra da kendi işimize bakalım.

Dostluğun, sevginin sınırlarını çizemeyecek kadar geri zekalı değilim. Kitaplarımla ilgili düşüncelerini birçok okuyucu da senin gibi değerlendirdi. Bazı okuyucularım o kitabın bir Leyla Mecnun denemesi olduğunu, ama yazanın hiçbir zaman Mecnun olmadığını farkına vardı. İşte sanat bu olsa gerek diye düşünüyorum. Genceli Nizami o kitabı yazarken, Fuzuli kendi diliyle anlatırken, Sezai Karakoç bir başka şekilde yorumlarken, Mecnun'un yerine kendilerini koyup, Leyla'nın ve Mecnun'un acılarını tarife çalışmadılar mı? Sen illaki bana bir Mecnunluk yakıştırmak istiyorsan –ki ben Ferhat olmayı isterim- külüngü kalbinin dağlarına vurarak sana özünden su akıtmaya çalışırım. Gerçekten bir Ferhat ile Şirin hikayesi yazmak istiyorsak –ki durum ona doğru gidiyor- Bu yazılacak Allah'ın izni ile. Birbirimize kavuşacak mıyız, kavuşamayacak mıyız orasını Allah bilir. Benim görevim o aşk ile kalbinin dağlarına külüngü sallamaktır. Hem bu benim Ferhatlığa yeni soyunuşum değil. Yıllardan beri bir Şirin arıyordum ve Şirin'i ararken de:

İlk senden öğrendim kazma tutmayı

Kayaya külüngü töllü vurmaya

O gündür bu gündür aşkı anınca

Kafeste kuşumun gözleri parlar

Ah usta bu işler ne güzel işler

Şimdi bu mesleği kaç kişi düşler

.....

Bak işte ayrı memleketlerde de olsak Allah seninle karşılaştırdı. Kendini Şirinliğe layık görmüyor musun? Kendine bir dost arıyorsan o fırsatı kaçırdın. Kalbimin kafesindeki kuşu gönül köşküne sen davet ettin. İllaki kovalamak istiyorsan, buna gücün yetmez. Çünkü kalbinin çıkış kapısını bilmiyorum. Çıkarmakta ısrarını sürdüreceksin olursan kalbinin bir köşesine mezarımı kazmak zorunda kalırsın, hem de kendi ellerinle. Sana şöyle bir örnek versem ayıp olmaz değil mi? Üstad Necip Fazıl bir sohbetinde: “otuz yaşına kadar yazdıklarımı ve yaşadıklarımı toplayıp çöp kutusuna attım. Çöp kutusunu karıştıranlar da

kediler ve köpeklerdir” diyor. Ben de diyorum ki: Seni tanımadan önceyi, toprağa gömdüm. “Toprak üç beş kemik bir tutam saç kor” başka her şeyi kendisine benzetir.

Cancağızım senden özellikle istirahat ediyorum, bir daha benden hayatımın dökümünü isteme. Hayatımın dökümünü yapacak olsam senden iyi bir dostu bulamazdım. Ama üzerini çizerek söylüyorum. Sen dostum olmayı kabul etmedin. İlk ateş kıvılcımları senin gözlerinden çıktı. Hem yüreğimi yakıyor hem de “daha önce nasıl yandın” demeye mi çalışıyorsun?

Cançiçeğim, hayalimi kalbine bastığında kalbin hiç mi titremiyor, sana nasıl ihanet edebilirim, kalbine diktiğim fidanı nasıl sökebilirim. Yüzüme baktığında için ısınmıyorsa, lütfen gözlerini kapat biraz dinlen sonra tekrar bak. Kalbinin koltuğunda oturmuyorsam istediğin hakareti yapabilirsin.

Yeni yetme toraşan gençler değiliz, kalbimizin tik tak atışandan, aklımızın ileriye dönük planlarından haberdarız. İllaki kendimize karşı bir işkence metodu geliştirelim diyorsan bak bunu beceremem. Ne yaptığımı biliyorum ve ne yapmak istediklerimi de planlıyorum. Aklımızdan ve gönlümüzden geçenleri kendimizden ziyade Allah daha iyi biliyor.

Allah’a sığınarak ömrümüzü bereketlendirmesini, gönül ağacımızın meyve vermesini dilemekten başka yakarışımız mı var?

Ey içimden geçenleri kendimden iyi bilen Allah’ım, bize yanlış yaptırma, sana layık kul ve helal düşünceden bizi uzaklaştırma....

UCU YANIK MEKTUPLAR/4

Gecenin hangi kıyısına otursam, hasretinin dalgaları gönlümün kıyılarını dövüyor.

Adının dudaklarıma her değişinde korku-ümit arasında kalakalıyorum.

Sana daha önceden ucu yanık mektuplar mı göndermişim de kendini kapıp geldin ve yüreğimin meydanına özgürlük anıtı gibi dikildin. Nasip bazen insanın ayağına gelir, bazen de insan nasibini kovalar. Sen mi nasibini kovalamaya geldin, ben mi nasibimi tesadüfen buldum?

Nereden geldin, beni nereye götürüyorsun. Yüreğimi zülfün tellerine bağlayıp aşk atını kırbaçlayıp duruyorsun. Gün nasıl soluyor, gece nasıl açıyor, bunu sana nasıl tarif edebilirim. Bir yürek kaç derece ateşte erir, bir çift ela göz, bir çift kahverengi göze bakarak kaç saatte kaç bin kelimeyle söyleyemediklerini anlatır! Bir dağ yanarken, öbür dağa yangınını bulaştıramadan söner. Ama yürek yanarsa öbür yüreği de yakmadan sönmez.

Günler ne kadar kısa, geceler ne kadar uzun. Gözünü gözümün üstüne koyup uyumaya çalışıyorum. Tam uyuyacağım sıra bir de bakıyorum ki gözlerin gözlerimde değil, yataktan fırlıyorum. Hayalin gelip yanıma oturuyor: ‘Lütfen uyu artık, sabah işe gideceksin’ diye beni avutmaya çalışıyor. Uyuyayım değil mi? Hırsızdan mal kaçıran gibi gözlerini benden kaçırarak çekip gittiğin günü yani bundan bir ay önce bu günü aklımdan çıkarmamı mı istiyorsun. Hayır aklımdan çıkarmıyorum. Sana söyleyeceklerim dilimi yara etmişti, yarayı kanatıp içimden geçenleri tam söyleyeceğim vakit çekip gidişini nasıl unutabilirim.

Bu kaçınıcı mektubum, kaçınıcı hasretinden yangın çıkışı, gözlerimi yumarak sana gelişim, sende kayboluşum, kendinde beni arayışın, bulamayışın, yağmura yakalanışın kelimeleri şeker gibi ağzında ezerek yaralarımıza sürüşün.

Sensizliği solumaktan dudaklarım kurudu. Nereye gidersem bir gölge gibi yanı başımdasın. Kendini bu kadar sevdirmekten korkmadın mı? Ellerinin bir kelebek gibi ellerime konacağı günlerin hayaliyle yaşamının hazzını ve huzursuzluğunu nasıl kaldıracaksın? Gül ağacı olma hayaliyle yanıp tutuştuğuna nasıl şahit olacağım? Ya benim damarlarımla beslenen tomurcuğun kızarıp bir gonca gül olduğunda ben dikenlerin arasında bir korkuluk olarak kalırsam, sen bir başkasına nasıl kokabilirsin!

Yüreği bir başkasıyla atan bir insan, bir başka insanla ten tene olsa da hayatın bir anlamı olmaz. Bu hayatı anlamlı kılmak için sabırdan başka sermayemiz yok. Kalplerin içinden geçenleri bilen Allah, kendine layıkıyla kul olan hiçbir kulunu darda bırakmaz. Bu

bilinci yüreğinin başköşesine koyduğun müddetçe sevdamız bereketlenecek, gül ağacında tomurcuklar açacağı zamanlarla hemdem olacaksın. Hayatımın en mutlu zamanlarını yaşıyorum. Acı dersin acı, sevinç dersin sevinç, hüznün dersin sağanak yağmurlar gibi gönül arazime çisil çisil yağıyor.

Sabah gözünü açar açmaz benden bir ses, senden bir nefesle güne başlamak ve gün boyu bu hisle yanıp tutuşmak bir insanın yüreğinin alabileceği kadar mutlulukla dolmak her kula nasip olmaz.

Helal sevgide helal rızık gibidir. Sevdikçe çoğalır, çoğaldıkça dallanır budaklanır. İki yüreğe sığmaz olur. Allah'tan helal olmayan hiçbir şeyi dilemedim. Allah bir çok imtihanla beni denedi. İnşallah ona layık bir kul olabilmek için de kanımın son damlasına kadar onun gösterdiği yolda yürüyeceğim.

Zamana ve mekâna takılıp kalmak cahillerin işi, biz zamanı sınırlayıcı değiliz. Ömrümüzün en tatlı meyvelerini zamanı gelince vereceğiz. Buna inandığın zaman bütün mesele hallolmuş demektir.

Cancağızım saçlarını geceye çözüp uykunun kollarına uzandığın bu saatlerin kıymetini bil. Ferhat olmak kolay değil, hele Şirin olmak hem de bu devirde.

Gece esnemeye başladı ama sen yanı başımda oturmuş sessizce yazdıklarımı okuyorsun.

Beni düşlerine misafir edeceksen uyumadan önce dua et. Şeytan senin de benim de kılığımıza girmesin. Şeytanın şerrinden Allah'a sığınalım...

UCU YANIK MEKTUPLAR/5

Ey can bu yaşına kadar sadece seni bekleyen bir gece bekçin olmamıştı değil mi? Allah'ın sevgili kuluymuşsun da haberin yokmuş. Bana her akşam "şirin uykular" dediğinde gülümsememden anlayamadın mı sen uyanana kadar senin hali pürmelâlini düşünerek uykuları gözümünden sürgün ettiğimi.

Yürekparem sabahları zor uyandığımı söylüyorsun. Bu güne kadar işe geç kalmışlığım olmadı. Uykum geldiği anda hayalini gözlerimin önüne getiriyor gözlerine bakınca dinleniyorum. Ara sıra kalbim uyuyor gibi oluyor, ama bu fazla sürmüyor. Her gün üç beş saat uyku yetiyor da artıyor bile. Sen sınıfta dolaşırken bir de bakıyorsun ki kocalmış bir öğrenci en arka sıralarda oturuyor, o anda telefonun titriyor, o öğrencinin ben olmadığının farkına varıyorsun değil mi?

Cançıçeğim bir insanın baharı yüreğinde duyarak mutlulukla dolduğuna ilk defa tanık oluyorsun değil mi? Gönül kovanındaki arılar, gönül yurdumun çiçeklerini toplayarak ömrünün en güzel balını yapmak için nasıl da hamarat çalışıyorlar. Biliyorum bu satırları okurken için içine sığmıyor, dudakların birbirine dokunarak kelimeleri tatlandırıyor, Allah'a binlerce şükür ediyorsun benim gibi birisini yüreğine düşürdüğü için. Vaktine konuk ettiğim bu düşünceler senin yüreğini nasıl coşturuyorsa; dilimde dökülür dökülmez senin yüreğinde yankılanıyor ve sesimin aksi sende çoğalarak bana tekrar dönüyor.

Hayat önümüzde bir ırmak gibi akıp gidiyor. Biz her sabah o ırmaktan su içiyoruz, yüreğimizi çimdendiriyoruz. Bu ırmağın bizi aparıp götüreceği korkusunu taşımıyorsun değil mi? (hani atışacaktık sen sazı akort edene kadar senin yerine de ben konuşayım)

Yok, canım sene öyle gelmiştir.

Hadi oradan korkak bir an bana kavuşamayacağın hissine kapıldın ağlamaktan gözlerin kıpkırmızı oldu.

Sanki senin gözlerin hiç kırmızı görmedi de nedi gonuşurken sesin titredi?

Canım hayatım kalbimin titremesi sesime vurmuş olamaz mı?

Hadi oradan kimi kandırmağa çalışırsan.

Billâh ben seni kandırmadım ilk ateş kıvılcımı senin gözlerinden parladı.

Eyle mi bak bundan heç habarım yokdu!

Bazen senin kendinden haberin olmuyor ki yakıtın ateşten haberin olsun.

Bari çok yakmayaydım!

Eğer sana fırsat verseydim beni yakıtın gibi kendini de yakacaktın!

Eh ara sıra da müsaade ette yakayım. Hadi canım, git biraz uyu, yarın tatildir varsın olsun. Sen gene de git biraz uyu birazdan sahura galkacağım. Yarın akşam kaldığın yerden mektubumu yazmaya devam edebilirsen.

Hava soğudu canım, keşke mektubunu dün bitirseydim.

Hava dehşet soğudu, dışarıda ayrılık rüzgârları esmeye başladı, canım gevşedi, damarlarımdaki kan durgunlaştı, gözümün göğünde karabulutlar dolaşmaya başladı. Sevginin o kutsal ağırlığını taşıyamayacak kadar cesaretsiz bir yüreğe nasıl açtım yüreğimi. Mektuplarımı anlayamayan bir öğretmene sevmeyi, sevilmeyi, hasreti, vuslatı anlatamadım ya şimdi ayrılığı nasıl anlatacağım. Ayrılık anlatılmaz bizzat yaşanır. Sevginin gözünü çıkaracağımızdan korkmuştum ve korktuğum başıma geldi.

Mektubunun yolda olduğunu söylüyorsun hele gelsin bakalım, mektubun elime geçene kadar kaç defa fikir değiştireceksin. Kaç defa yüreğimin sıkışmasına sebep olacaksın.

Havalar kötü soğudu canım, artık kolay kolay ısınacağımı zannetmiyorum. Gönlünün bir yerlerinde bir köşeye çekilip tir tir titreyerek kalan ömrümü tamamlayacağım herhalde.

Sana ne söyleyeyim, ne anlatayım, ben kendim yanarken seni nasıl söndüreyim. Herkes dünyada kendi kaderini yaşayacak.

Hem kendinin hem benim gönül harmanımı ateşe verdin, ikimizde ölene kadar başka ateşe gerek duymayız. O büyü kelimeyi yazacak dil bırakmadın bende. Yağmurumuz bol olsun...

UCU YANIK MEKTUPLAR/6

Ey can, yüreğimin tam ortasına sarayını yaptırdın, nereden baksam seni görüyorum. İşe giderken, iş arasında, dinlenme zamanlarımda, eve dönerken hatta gözlerime uyku yürürken sarayının pencerelerinden beni gözetliyorsun. Bütün hareketlerimi kayda alıyorsun. Kaç kez senden kurtulmayı denedim. Senden kurtulmak istedikçe içime kök saldın, içimin aynası oldun her neye baktımsa gözün benden önce oraya baktı. Sevgini, nefesini, kalbinin atışını, damarında kanının dolaşmasını, sevincini, üzüntünü kendimden bir parça saydım.

Sevinç ve üzüntü anında sanki yüreğim bir mıknaş oldu da seni çekti, ya da tam tersi oldu. Yüreğimi senden çözmek için uğraştığım zamanlarda bir de baktım ki sana kördüğüm olmuşum. Ancak bu kördüğümü Allah'ın yazgısı çözer dedim ve yüreğimin alabildiğince bir sevgi bohçasını doldurup gönlünün kapısına geldim.

Hoş gelmişsen, sefalar getirmişsen, içinden geçenlerle içimi dolduracaksan, de buyur kalbimin kapısı sürgülü değil lütfen buyurmaz mısınız?

Cancağızım, sen kalbinin kapısını bana aralarsın da ben yaralı bir kuş gibi titreyerek içeriye girmez miyim?

De hadi nazlanma, dışarıdan içime rüzgârdan önce sen gir ki sıcak nefesinle gönül evim ısınsın.

Ah canım kelimeleri ne güzel de dilinin altında yetirip kulağımdan kalbime sunuyorsun, ben sana ne ikram edeyim?

Yürek bahçende yetiştirdiğin ne varsa razıyım, yeter ki helal düşüncelerle olgunlaşmış sözler olsun. Ama önce şu bülbül ve gül meselesini bir anlat uykumuz gelmezse başka şeyler de konuşuruz.

Cangülüm bu uzun bir hikâyeye ama ben kısaca anlatayım ondan sonra da yüreğimden parmaklarıma akan sözlerle sohbe devam ederiz. Ama şunu öncelikle bilmeni isterim ki sonumun bülbül olmasını istemem. Bülbül, henüz tomurcuğa durmuş bir gül dalına kondu. Seherden gün batımına kadar goncanın uyanması için nağmeler dökmeye başladı. Her gün bir

birinden güzel nağmeler döke döke tomurcuğu uyandırdı. Tomurcuk yavaş yavaş yapraklarını bırakmaya başlayacağı sırada canının su çektiğini hissetti. Bülbül bir pınarın başına uçup su alıp gelemezdi. Gülüne suyu öz suyundan vermesi gerekirdi. Diken ona yol gösterdi. Kanı ile sulanmayan bir gül gül olamazdı. Gül su istedi bülbül kanını damla damla gülün yapraklarının arasına damlattı. Günler günleri, haftalar haftaları kovalayıp giderken bülbülün rengi sararmaya başladı. -Hani sarı bülbül diyoruz ya, o bülbül hayatta kalan bülbül- Bir de baktı ki goncasi açmış burcu burcu kokmaya başlamış. Kokusunu içine çekerek boşu boşuna kanını dökmediğinin mutluluğu ile şakımaya başlar. Bu mutluluk ya bir seher sürer ya iki seher. Bir seher yine şakıyarak güle aşkını ilan edeceği sırada bir başkası gelip gülü koparır. Bülbül dilini yutar, içine kapanır ve koparılan gülün budağındaki dikenlere sarılarak geri kalan kanını boşaltır ve sabah olduğunda ise dikenlerin arasında bir korkuluk gibi kıpırdamadan gözlerini dünyaya kapar.

Keşke anlatmasaydın.

Derin bir ahhhh çekerek vaktini tekrar selamlıyorum. Sen istedin diye anlattım. Ama neden anlattım ben de bilmiyorum. Korku ile ümit arasında gidip geliyoruz. Bazen yüreğimiz sıkışıyor aklımızın bir taraflarında yalnızlık rüzgârları esiyor, üşüyoruz. Yüreğimiz tekrar ısınana kadar gözlerimizi bulutlar basıyor, yanaklarımıza yağmur boşalıyor, rahatlayana kadar ne hal çekiyoruz.

Ah canparem, bazen şehir dışına çıkınca senden uzaklara gittiğimi sanıyorsun değil mi? Aşk olsun, nereye gidersem -ölüme bile- gideyim seni yanıma almadan kendimden ve kentimden dışarı adım atar mıyım sanıyorsun. Gözümü gözünün üstüne koymadan, hasretini bir yorgan gibi üzerime çekmeden uyuyacağımı mı sanıyorsun? Sen her gece geleceğim yollara saçını süpürge edip yollardaki dikenleri süpürmeye çalışırken ben boş mu duruyorum. Sen yüreğinin tamamını bana tahsis ederken ben bir parselini mi sana ayırıyorum, lütfen bir daha duymayayım. Senin olmadığın, hasretinle tutuşmayan bir yüreği ben yürek diye taşıy mıyım sanıyorsun? Bazen “bana ne zaman geleceksin” diyorsun. Bu nasıl söz cancağızım ben ruhumla senin yanındayım ya. İllaki aynel yakın olalım diyorsan Allah’ın izni ile o da olacak. Sen yeter ki şükür makamına uçur dua kuşlarını. Allah her zaman dualarına karşılık veriyor – ki bunu bizzat severek ve sevinerek yaşıyorsun- daha ne istiyorsun.

Sarayının pencerelerinden beni izlemeye devam et, sonra saçlarını geceme çöz, birazda düşlerimizde beraber olalım...

UCU YANIK MEKTUPLAR/7

Ey can, gönül kuşuna ne söyledin de boynunu bükmeye başladı. Beni yüreğinden tehcir etmek için yeni taktikler mi deniyorsun? Benim saçlarıma ak düşürdüğün yetmezmiş gibi bir de kendi yüreğini ayazda bırakıp içene kar boranı mı davet ediyorsun?

Sözlerini dilinin altında yetirmeden mi sunuyordun? Ben mi kelimeleri anlayamaz oldum, kelimeler mi anlam kaymasına uğruyor. Ah bir bilebilsem ona göre ben de gönül kuşuma bir şeyler söyleyeceğim, kendine gel hayal göğünde uçma diyeceğim.

Ey can, kader deriz, alın yazısı deriz; şükür kuşlarımızı avuçlarımızdan havalandırdığımızda içimiz şenlenir, baharı yaşarız. Sen taşı havaya atıp başımızı altına mı tuttuğumuzu sanıyorsun? Kendi elimizle birbirimizin harmanını mı yakmaya çalışıyoruz, aklımızı peynir ekmekle yiyecek zamanları geçip gittik. Biz önümüzü görmeye çalışırken sen sonumuzun nasıl olacağına mı kafayı taktın? Bizim görevimiz yüreklerimize tohum ekmektir. Nasıl olur da bu tohumlar yeşermez, yüreklerimizi boşu boşuna ektik demeye çalışırsın? Hâşâ biz Allah’ın bildiğini bilmeye mi çalışıyoruz. O ne takdir buyurmuşsa, ferman da derman da onun elinde. Allah, samimi bir dilekle kendisinden ne istenmişse onu vermekte cimri davranmaz. Peki, biz kim oluyoruz da kendimizi korkuların koynuna bırakıp, bizimle birlikte mezara gidecek bir yalnızlığa talip olmaya çalışıyoruz?

Ey can, gönül kuşumuz aynı asumanda kanat vursa da vurmasa da biz öncelikle insanız. Bir insanın ben insanım demesi için de öncelikle Allah'ı şah damarından daha yakınında bilmesi gerekmez mi? Hem Allah'a gereği gibi kul olmayalım hem de dilimizin ucuyla ondan yardım isteyelim, nerede bu yoğurdun bolluğu, söyleyelim de başkaları da faydalansın! Allah Kitabını, ölülerin arkasında okunmak için göndermemiştir. O Kur'an ki bizzat okuyup hayata tatbik edilmek için gönderilmiştir. İnsan önce o kitabı tanımalı ki kendini tanıdığında hayatın tadına vara. Peygamber efendimiz bir sözünde: "İnsan insanın aynasıdır" diyor. Ben birbirimizle çoğalalım istiyorum. Sen bu çoğalmayı bir hayal den ibaret sanıyorsun. Unutma ki insan insanın aynası olmalı. Bir başkasına baktığında kendini onun yüreğinde görebilmeli. Ahh sana bu bakış açısını bir kazandırabilsem!

Ey can, bu hayata biz talip olduk, daha doğrusu kader bizi bir zaman diliminde buluşturdu. Allah; alın işte size tarla diye birbirimizin yüreğini sürmemizi istedi. "Dünya ahiretin tarlasıdır" desturunu unuttun mu? Biz gül yetiştirmeye çalışıyoruz. Sen pıtrak mı bitecek sanıyorsun? Hayır, hayır böyle düşünceleri kafandan sil at. Hem Efendimiz: "Kişi sevdiği ile beraberdir" de diyor. Bu ilke hem dünya hem ahiret içindir. Yoksa sen ayrı kalacağımızdan mı korkuyorsun?

Ey can, ara sıra yüreğinin perdesini aralayıp ha geldi, ha gelecek diye yolumu beklediğini biliyorum. Ah bir şükretmenin tadıyla bir tanışabilsen adım dudaklarına deyince için içine sığmaz sevginin bir insan yüreğine çarşaf gibi serildiğini görürdün. Hayat bir gül gibi gönül bahçelerimizde burcu burcu kokarken, gam dağlarının bulutlarını daha ne zamana kadar başında gezdireceksin? İnsanın kendi kendine zulmetmesini günden günde saymıyorsan, bir başkasına zulmetmesini nasıl buluyorsun!

Ey, yerin, göğün ve yüreğindeki mülkün sahibi; ben sana layıkıyla kul olamıyor muyum? Canım, kanım, hayatım bildiğim bir can tarafından uykularımı sürgüne gönderiyorsun. Canımın yandığından şikâyetçi değilim ama canımın canına od düşmesi beni perişan eder. Halimi sana nasıl arz edeyim bilmiyorum. Ama sen dilimin altında, gönlümün derinliklerinde ve aklımın bilmediğim en uzak noktasında ne var ne yok, neyi düşünüyorum, neyi düşünmüyorum sen biliyorsun. Beni koru, beni bağışla. Bir can yakmak için beni ateş eyleme. Dün geceden sağmaya başladığım göğün yerine bu seferde kendi gönül göğümü görevlendir, kendimin ve canımın topraklarını bereketlendireyim.

Birazdan gözümü göğe çevireceğim

Bana benden yağmur gönder Allah'ım.

Ey can, haydi gönlündeki kuşa güzel sözler söyle, avucundaki kuşlarla birlikte göğe havalandır, birlikte kanat vursunlar ki içimizden dışımıza yağmur boşalsın, içimizdeki kirler gözümüzden aksın gitsin ki kulluğumuzun farkına varalım ve sevelim birbirimizi Yaratandan ötürü...

UCU YANIK MEKTUPLAR/8

Ey can, gel bu gece dudaklarımızı türkülerle dağlayalım.

Say ki bağrım bağlama, teller hasretimiz.

Hele bir iki tıngırdat yüreğine bir ayar çek, perdeleri ayarla sonra dokun tellere.

Yalnızlığın hüznü ince bir sızı olsun, sızlatsın biraz telleri.

Tellerin tınısı kulağımızdan yüreğimize aksın.

Yüreğimizdeki kuş silkelensin, kendine gelsin.

Sevgi yeminin gelişile birlikte ötmeye başlasın.

Gam bulutları karşı dağlara gidip gelsin, bazen üstümüzde dolaşsın, bazen uzak çok uzak ülkelere gitsin.

Gök birden bire açılsın, yıldızlar göz kırpsın, dolunay gecemizi aydınlatsın.

Yüreklerimizin şehrini birbirimize tanıtalım, birbirimizin tarihi miraslarını gezelim, yan yana, cancana yürüyelim içimizin geniş düzlüklerinde.

Hayat, bahçemizde bir gül gibi açmış, yüreğinle bu havayı içine çekiyorsun haberin yok. Her ne kadar da birbirimizden uzakta olsak da uykudan geriye kalan zamanlarda aynı yürek çatısı altında çalışıyoruz. Ben sevda bahçesini belliyorum, sen gülfidanlarını cins cins bir kenara ayırıp benden talimat bekliyorsun. Ben sana ne talimat vereyim ki!

Gel bakalım al şu beli eline iki de sen belle toprağımızı.

Biraz da ben gülfidanlarıyla uğraşayım, ara sıra farkında olmadan dikenlere dokunayım, canım yansın, kanımdan birkaç damla fidanın yüreğine doğru aksın.

Fidan hayal kurmaya başlasın, kökü kök, dalları dal vermeye başlasın, sonra ilk tomurcuğunu dökmeye dursun, bir sarı bülbül şakınsın düşlerinde...

Parmaklarımı dikenlerin öptüğünü gördün değil mi?

Kıskandın mı yoksa.

Hayır, hayır kıskanmana gerek yok.

Arı nasıl bal yapacağı çiçeğe konarsa, tomurcukta kendini açtıracak bülbülün kanını test etmek zorundadır.

Neyse bugünlük toprağımızı bellediğimiz yeter, bellenen yerlere fidanlarımızı dikelim. Bir başka zaman kaldığımız yerden Ya Allah Bismillah deyip işimize devam ederiz.

Ey can, kendi kendime konuşurken sen de sazına bir düzen verdin herhalde. Parmaklarını sevgilinin saçlarında gezdiriyor gibi tellere bir dokun bakalım. Uyku saatin gelmek üzere, yarın ikimizde işe gideceğiz. De hele tellere bir dokun. Allı turnalar şu an hangi ülkenin semalarında, gam bulutları hangi yüksek dağlara çekildi, kimin gözünü kara bulutlar kapladı, kimin gözü iki çeşme, kim kimin yolunu gözlüyor, kim kimin yüreğinde kördüğüm, kimin dili şeker eziyor, kim dilini oluklu hançer gibi kullanmaya çalışıyor. Kim, kime gülümsüyor, kim kimi yaşarken ölümle kol kola gezdiriyor...

-Yar bağrını saz sanıyor elimde

Dokundukça gam kanıyor telimde

Söndüm derken yar yanıyor külümde

De nerden söyleyim neyi çalayım

-Dilini şekere bala sür söyle

Telini sümbüle güle sür söyle

Elini duvağa tüle sür söyle

Gönül çerağımı söndürmeysin.

Ey can, muhabbeti tadında bırakılım, kelimeler sınanmamış usturaya benziyor, yüreğimiz kanayacak başımıza bela saracağız. Gam dağlarındaki bulutlar üstümüze gelebilir, gözlerimizdeki bulutlar çarpışabilir, sen orada ben burada ıslanırız.

Cancağızım, artık gecemize çekilelim, dua kuşlarımızı yemleyelim, içimizden geçen kötü duyguları gözlerimizden dışarıya atalım. Bu günü yaşayalım, yarına çıkarsak yarını, bir güne çıkarsak öbür günü yaşayalım.

Hayat önümüzde yol gibi akıp gidiyor, önümüze hangi dikenler çıkacak diye tasalanmaya gerek yok.

Kader çizgimizden başka bir çizgi üzerinde sek sek oynamayacağız.

Ben çizgiye basmadan yürümeye çalışıyorum. Sen de öyle yap.

Çizgiye bastığımız anda bu dünya oyununda yanmış olacağız.

Ne mutlu çizgiye basmadan yürüyenlere...

UCU YANIK MEKTUPLAR/9

Ay can, keşke günleri saymasaydık, haftalar birbirini kovalasa, aylar ayları kapıp götürseydi de yine birden bire zamanın bir kavşağında buluşsaydık. Ömrümüzden uzaklaşan yıllar bu günler gibi uzun olmamıştı. Bu güne kadar bir günde sevinci-acıyı bütün hücrelerimizde yaşamamıştık. Allah bize ne ömür biçti daha ne zamana kadar bu gelgiti yaşayacağız.

Ah bu gelgitler yok mu bazen bir alıcı kuş gibi insanın yüreğini kapıp götürüyor, bazen de yar sofrasına bir çarşaf gibi açıyor insanın yüreğini.

Ne zaman kendimizi gezdirmeye çıksak, yanımızda birbirimizi buluyoruz. Nereye baksak birbirimizin gözüyle bakıyor, neye dokunsak birbirimizin eliyle dokunuyoruz. Bazen kendi kendime neden kendimize zaman ayırmıyoruz diye aklımla bir kapı aralamaya çalışsam, o kapı aralığında içeriye sen giriyorsun. Seninle olmanın-olmamanın dayanılmaz haz ve hüznünü yaşıyorum. Sana ömrü hayatında karşılaşmadığın bir soru sorayım mı: Akılla yüreği bir terazinin iki kefesine koysak hangisi hangisinden ağır gelir?

Cevabımı susarak veriyorsun değil mi? Aynı soruyu sen bana sorsaydın ben de aynı şekilde cevap verirdim.

Ey gönlünün önündekini görenim, elleri ayakları tir tir titrerken yüreğinin yangınından daralan, sesimi ve nefesimi yanında isteyen sevgili. Her günü bir yıl gibi geçen, ne zaman sazı eline alsa bir tel kopacağından korkan, gözlerini kapayınca yanımda, canımda, kanımda olanım; sana yazmaya çalıştıklarım sadece kifayetini bilebildiğim kadar kelimelerle bir şeyler anlatmaya çalışmamdan öteye gitmiyor.

Asıl yazamadıklarım içimde.

İçimden geçenleri de en iyi Allah biliyor.

Sen bu kadar sevgiyi kendi sevginle birleştiren de yine de sana bir şey anlatmamış olurum. Ama biliyorum ki aynel yakın bir bakış, bir susuş, bir kalbin kalbe yaslanması hal diliyle konuşulması dünyanın bütün dillerinden daha güzel bir anlaşma şeklidir.

Sabır, metanet ve dua ile o günü, o anı beklemekten başka ne yapabiliriz. Gözlerin iki kamera gibi gelecek günlerin çekimini yapıyor, hayatının en güzel enstantanelerini yakaladığında deliler gibi seviniyorsun. Sana kaç kere söyledim, gözlerinin hakkını gasp ediyorsun. Bu saatte yatakta olman gerekiyor, ikimizin de birlikte üşümesi gerekmiyor dememe rağmen söz tutmuyorsun. Yüreğimi sormana gerek yok, o zaten senin yanında. Sen kendinden haber soruyorsan, yaşadığım ve hissettiğim kadarıyla sen de iyisin. İki de bir dilimin altındaki kelimeleri yönlendirerek gözlerimin içindeki iris gibi ekrana bakarak kelimeleri doğru zamanda ve doğru yerde kullanıp kullanmadığımı denetliyorsun.

Ah can, zamandan mekândan ne anladığımı bir bilebilsem sana ona göre mektuplar yazacağım. İstiyorsun ki işlerimden arta kalan tüm zamanlarda sana yazayım. İllaki parmaklarımı tuşların üzerinde keklük gibi sektirerek içimden geçenleri yazıya aktarayım. Olmuyor işte. Her içimden geleni yazıya aktarabilseydim, içim boşalardı. Ama en güzel mektup yazmak isteyip de yazılamayan mektuplardır. İşte o yazılamayan mektuplar var ya bir gün o mektupları gözlerimden okuyacaksın. Hani sana geçen gün sazına bir düzen ver de şu başımızdaki bulutlar dağılsın demiştim. O gün saza bir dokundun tüm yüce dağlardaki bulutlar başımıza toplandı. Gam sazının tellerini kavurdu geçti. Ah o sazı çalmasını bir de ben bilsem diye çok zaman içimden geçirmişimdir ama olmadı. Belki de olmadığı daha iyi. Yüreğimden geçenleri telin diliyle söylemeye çalışsam hiçbir sazın teli halimi seslendiremez, parmaklarım perdelere dokununca perdelerin yeri kaybolur, sazın bağrında kan sızır, efkâr barometrem yükselir kendimden geçdim.

Ey can, ne zaman kendimden geçmeye çalışsam, yolunum ortasına barikatlar kuruyor, beni almadan hiçbir yere gidemezsin diyorsun. Ben sensiz nasıl yola çıkarım? Ara sıra

kendimi yokladığımda sensiz hiçbir yere gidemeyeceğime hatta ölüm kapıma geldiğinde de – öyle tahmin ediyorum ki- oraya da birlikte gidelim diyecek kadar yakınımdayım.

Cancağızım, esnemeye başladın, kirpiklerin birbirine sinyal veriyor, üşüdüğün yeter şirin uykular demek istiyorsun ama vaktine misafir olana böyle söylenmez diye sözü dilinin altında bekletiyorsun. Yarın bir gün yine vaktine misafir olacağım, haydi gözlerini seveyim haddimi biliyorum. Hem sen de bana yazamadığın mektupları okutacaksın. Gözlerini böyle uykusuz bırakarak ilerde okutacağın mektupları ıslatmaya hakkın yok.

Sakin ha mektuplarımı ıslatmaya çalışma. İçinden geçenleri bilen Allah'a şükret ve aç avuçlarını ki dua kuşlarımız aynı semada kanat vursunlar.

Birazdan dua kuşlarımı uçuracağım, sen de sabahı yeni bir muştu ile karşılamak istemez misin?..